

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/1228/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208402
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312208402.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 4C/222/2012-228 zo dňa 17. 07. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrhy navrhovateľa vedené pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 4C/222/2012 s tým, že uznesením Okresného súdu Brezno, č. k. 4C/222/2012-25 zo dňa 08. 04. 2013 spojil konania vedené pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 4C/222/2012, 4C/226/2012, 4C/252/2012, 4C/286/2012, 4C/290/2012, 4C/294/2012, 4C/307/2012 a 4C/313/2012 na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod vyššie uvedenou spisovou značkou, ktorými návrhmi sa navrhovateľ domáhal zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, všetko titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno.

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že všetky návrhy, ktoré boli Okresným súdom Brezno spojené na spoločné konanie, boli uplatňované titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom, ku ktorej malo dôjsť v jednotlivých exekučných konaniach vedených pred Okresným súdom Brezno (3Er/972/2011, 3Er/309/2011, 2Er/2014/2010, 11Er/120/2011, 3Er/610/2011, 2Er/1080/2010), kde navrhovateľ vystupoval ako oprávnený a vymáhal svoje pohľadávky voči svojim dlžníkom z uzavretých úverových zmlúv. Okresný súd nepovažoval za nesprávny úradný postup exekučného súdu, ktorý bol povinný ex offo podrobiť rozhodcovský rozsudok skúmaniu z hľadiska ochrany spotrebiteľa, pričom prioritná je dôslednosť takéhoto skúmania, nie zákonom daná poriadková 15 dňová lehota stanovená na udelenie poverenia. Jej nedodržanie nemôže mať za následok nesprávny úradný postup, ak si súd splnil povinnosť riadneho preskúmania exekučného titulu. Preto neprijal argumentáciu navrhovateľa v tom smere, že v dôsledku takéhoto postupu už nebude možné dlžnú sumu voči dlžníkovi žalovať pred všeobecným súdom a následne ju vymôcť, ak poverenie v jednotlivých exekučných konaniach bolo vydané. Považoval za nepochybné, že posudzovaním exekučného titulu vo všetkých

jednotlivých konkrétnych exekučných konaniach vznikla navrhovateľovi ujma, avšak nie v dôsledku nezákonného, ale naopak zákonného postupu exekučného súdu.

Aj pokiaľ ide o samotné uplatnenie náhrady majetkovej škody, konštatoval, že pri nákladoch navrhovateľa v každom jednotlivom konaní celkom zrejme nejde o ich presné vyčíslenie zodpovedajúce skutočnosti v zmysle kauzálnej väzby na tvrdené prietahy v konkrétnom exekučnom konaní, ale len paušalizovanú sumu vyčíslenú neznámym spôsobom, z neznámych východziech hodnôt bez ohľadu na to, či pri uplatňovaní konkrétneho nároku v exekučnom konaní došlo k prietahom v určitom časovom rozsahu, s určitým počtom potrebných podaní na súd, reakcií na výzvy alebo rozhodnutia súdu, a teda spotrebou konkrétneho množstva a rozsahu administratívnych prác, úkonov, výdajov na poštovné a podobne. Navyše medzi vznikom týchto nákladov, ktoré žalobca uviedol a konaním resp. nekonaním súdu nie je ani žiadna priama súvislosť, ktorú by navrhovateľ sám vysvetlil a právne zdôvodnil. Aj v prípade nemajetkovej ujmy súd konštatoval neprípustnú paušalizáciu náhrady s tým, že tento nedostatok by mohol byť v konaní konvalidovaný, ak by dokazovaním mohol súd dospieť k možnosti konkretizácie následkov vo vzťahu ku konkrétnemu exekučnému konaniu a pochybeniam súdu. Výška náhrady totiž vždy spočíva na úvahe súdu, vychádza zo subjektívnych poznatkov, zhodnocovania jednotlivých okolností atď, teda presná suma náhrady sa nedá vypočítať exaktným spôsobom a s konečnou platnosťou ju môže určiť až súd. Závažnejším pochybením sú však podľa okresného súdu tvrdenia navrhovateľa o legitímnych očakávaniach a zmarených podnikateľských plánoch a aktivitách, frustrácii, úzkosti a pocitu nespravodlivosti. Súdu nie je celkom zrejmé, aké mal navrhovateľ očakávania vo vzťahu k predmetným exekučným konaniam, keď legitímnymi by boli vo vzťahu k rýchlemu a zároveň správne postupu súdu len v prípade, že by z jeho strany nedochádzalo k zneužívaniu práva namiesto férovej spotrebiteľskej politiky, t. j. primeraných úrokových sadzieb, primeraných sankcií, umožnenia odmietnuť ponúkané rozhodcovské konania, prípadne výber takéhoto rozhodcovského súdu, ktorý je oboznámený so spotrebiteľským právom a aj ho uplatňuje. Skutočnosť však podľa okresného súdu bola taká, že v dôsledku množiacich sa nekalých podnikateľských praktík rôznych subjektov poskytujúcich úvery, štátne orgány vrátane súdov takmer na každej mocenskej úrovni museli vynakladať nadmerné úsilie na dosiahnutie efektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Ak takéto subjekty zahltili súdy svojimi podaniami a uplatnili si svoje práva vyplývajúce aj z hore uvedených nekalých praktík, potom ich reálne očakávania museli obsahovať aj vedomie rizík, ktoré z toho vyplývajú.

Z dôvodu hospodárnosti konania súd neskúmal ďalšie okolnosti tvrdené sporovými stranami ani nevykonával ďalšie dokazovanie vo veci a na základe skutočnosti, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup, ako jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie navrhovateľ z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., súčasne v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď rozhodoval vylúčený sudca, ako aj k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietal i to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doposiaľ neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne namietal, že okresný súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a jeho právneho zástupcu, napriek tomu, že požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Okresný súd nemohol podľa neho postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p., a ak tak urobil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom. Dôvodom pre prerušenie konania, ako aj skutočnosť, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené bola najmä okolnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho managementu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad, pričom ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. V dôsledku jeho neprítomnosti na pojednávaní, napriek tomu, že trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa teda nemal

možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Vzhľadom na tieto skutočnosti okresný súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navyiac, navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, ak vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

K majetkovej škode navrhovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd tým ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti považoval rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Namietal, že predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý preukazuje, aký negatívny dopad mal úradný postup súdu na navrhovateľa a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Okresný súd ale nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, pričom súd neprípustne skrátil dokazovanie len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

K nemajetkovej ujme uviedol, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, a keďže je založené na skutkovej a právnej chybe, nie je v právnom štáte udržateľné.

K prerušeniu konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom pojednávaniu návrh na prerušenie konania, bol súd povinný pred rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť osobitným rozhodnutím. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa vo veci samej a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Úvodom odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na sudy, hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uzneseniami č. k. 16NcC/180/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012, 14NcC/197/2012-10 zo dňa 09. 10. 2012, 17NcC/132/2012-11 zo dňa 11. 10. 2012, 17NcC/175/2012-12 zo dňa 11. 10. 2012, 14NcC/196/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012, 17NcC/190/2012-12 zo dňa 12. 10. 2012, že zákonný sudca JUDr. Ondrej Kekeňák nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veciach vedených pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 4C/222/2012, 4C/226/2012, 4C/252/2012, 4C/286/2012, 4C/290/2012, 4C/294/2012, 4C/307/2012, 4C/313/2012, spojených na spoločné konanie vedené pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 4C/222/2012. Od vydania týchto rozhodnutí, v ktorých nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu. Napriek tomu sa odvolací súd touto námietkou zaoberal, ak z Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že v prípade, ak rozhodoval vo veci vylúčený sudca, ide o samostatný odvolací dôvod v zmysle § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p. a navrhovateľ tento dôvod v odvolaní uplatnil. Odvolací súd k tejto námietke uvádza nasledovné:

Aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Ondreja Kekeňáka z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Už uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16NcC/180/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012, 14NcC/197/2012-10 zo dňa 09. 10. 2012, 17NcC/132/2012-11 zo dňa 11. 10. 2012, 17NcC/175/2012-12 zo dňa 11. 10. 2012, 14NcC/196/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012, 17NcC/190/2012-12 zo dňa 12. 10. 2012 nebol zákonný sudca JUDr. Ondrej Kekeňák vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedených na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 4C/222/2012, 4C/226/2012, 4C/252/2012, 4C/286/2012, 4C/290/2012, 4C/294/2012, 4C/307/2012, 4C/313/2012, pretože nebol zákonným sudcom v exekučných konaniach, resp. v konaniach exekučného súdu, z ktorého postupu mala navrhovateľovi vzniknúť škoda. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevyklučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 102/2013). Aj keď navrhovateľ podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a ktorá sa mala týkať práve

uznesení Krajského soudu v Banské Bystrici, které sú vyššie uvedené, napriek tomu otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banské Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie. Iné dôvody, pre ktoré by mal byť sudca, ktorý vo veci rozhodol, vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, ako sú už posúdené Krajským súdom v Banské Bystrici ako súdom nadriadeným, navrhovateľ v odvolaní ani neuvádza. V predmetnej veci rozhodoval zákonný a nestranný sudca, preto k vade konania tvrdenej navrhovateľom zo strany okresného súdu nedošlo.

Neobstojí ani ďalšia námietka navrhovateľa, že rozhodnutím súdu vo veci samej bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom, ak tento predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu. Navrhovateľ síce v odvolaní tvrdil, že proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podal odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, avšak pred rozhodnutím vo veci samej okresný súd skúmal, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu navrhovateľa zo dňa 03. 07. 2014, ktoré podanie bolo okresnému súdu doručené dňa 04. 07. 2014, ktorým sa navrhovateľ domáhal zrušenia nariadeného pojednávania, ako aj prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd. O tomto návrhu okresný súd rozhodol tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol uznesením č. k. 4C/222/2012-226 zo dňa 17. 07. 2014 s odôvodnením, že vo veci už o jeho námietke bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Banské Bystrici a to uzneseniami č. k. 16NcC/180/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012, 14NcC/197/2012-10 zo dňa 09. 10. 2012, 17NcC/132/2012-11 zo dňa 11. 10. 2012, 17NcC/175/2012-12 zo dňa 11. 10. 2012, 14NcC/196/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012, 17NcC/190/2012-12 zo dňa 12. 10. 2012, ktorými rozhodnutiami zákonného sudcu v tejto veci z konania nevylúčil. Na základe uvedeného prvostupňový súd naďalej konal vo veci tým sudcom, ktorý nie je vylúčený z rozhodovania v zmysle ust. § 14 a nasl. O. s. p.. Konštatoval, že na prerušenie konania v zmysle citovaných ustanovení zákona by bol dôvod len v prípade, že by išlo o takú otázku, ktorú súd nie je oprávnený riešiť, pretože spadá do právomoci iného orgánu, napríklad aj Ústavného súdu SR, prípadne ak prebieha konanie o takejto otázke, ktorá v konečnom dôsledku môže mať vplyv na rozhodnutie vo veci. Takou by bola okolnosť alebo skutočnosť, ktorá má vplyv na meritum veci, nie však otázka procesného charakteru. Aj odvolací súd pred rozhodnutím vo veci samej skúmal vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu, a to uznesenia sp. zn. 4C/222/2012-226 zo dňa 17. 07. 2014, ktorým bol návrh navrhovateľa na prerušenie konania okresným súdom zamietnutý a keďže nezistil žiadne procesno-právne, ani hmotno-právne pochybenie okresného súdu, napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správne, a to uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 16Co/1227/2014 zo dňa 30. 04. 2015. Navyiac odvolací súd k uvedenému poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11. 03. 2013 v obdobnej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov ako v prejednávanom prípade, podľa ktorého „sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania nezakladá ešte bez ďalšieho dôvodu pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania“. Najvyšší súd SR už v iných veciach vyslovil záver, že dôvodné vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaný je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31. 05. 2010). Rozhodnutie okresného súdu o návrhu na prerušenie konania, ako aj o návrhu vo veci samej na jednom pojednávaní bolo aj v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania.

Odvolací súd ďalej nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou

na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Podľa § 101 ods. 1, 2 O. s. p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Procesný postup okresného súdu, ktorý prejednal vec na nariadenom pojednávaní dňa 17. 07. 2014 bez účasti navrhovateľa, považoval navrhovateľ za rozporný s vyššie uvedeným § 101 ods. 2 O. s. p. majúci za následok odňatie možnosti konať pred súdom. O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Takým procesným právom účastníka občianskeho súdneho konania je aj právo majúce pôvod v samotnej Ústave Slovenskej republiky (čl. 48 ods. 2), aby vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. To ale neznamená, že by súd vôbec nemohol rozhodnúť v neprítomnosti účastníka. Súd je ale vždy povinný takúto možnosť účastníkovi poskytnúť. Dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada z tohto dôvodu o jeho odročenie, musí byť závažný z hľadísk objektívnych a subjektívnych. Súd pri žiadosti o odročenie pojednávania zisťuje, či účastníkom tvrdený dôvod, pre ktorý sa nemôže zúčastniť pojednávania je dôležitý, neumožňujúci mu zúčastniť sa pojednávania a či mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená. Navrhovateľ však Okresnému súdu Brezno nedoručil žiaden návrh na zrušenie nariadeného pojednávania, o ktorom ako namieta, by nemal okresný súd vecne správne rozhodnúť. Vzhľadom na tieto zistenia odvolací súd dospel k záveru, že postup okresného súdu, ktorý prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti navrhovateľa, bol v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p., keďže navrhovateľ sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil, ani nežiadal o jeho odročenie, teda ho v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako nesprávny, t. j. taký, ktorým by sa navrhovateľovi odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p..

Účasť na pojednávaní je právo, ktoré v prejednávanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých tvrdená existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v návrhu.

Navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie, najmä sa nedôvodne nezúčastnil pojednávania dňa 17. 07. 2014, ak bolo predvolanie tak navrhovateľovi ako aj jeho právneho zástupcovi doručené dňa 14. 04. 2014, teda s dostatočným predstihom. Navrhovateľ, ako i jeho právny zástupca mal dostatočný čas na prípravu pojednávania a zároveň možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, vrátane podaní odporcu.

V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, ak okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Navrhovateľovi teda nebolo žiadnym postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa verejného pojednávania, prípadne sa oboznámiť s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, vyjadreniami odporcu a podobne (viď aj ust. § 44 ods. 1 O. s. p.).

Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne a len oboznámením sa so spisom Okresného súdu Brezno sp. zn. 4C/222/2012, ktorého súčasťou boli pripojené spisy - exekučné spisy Okresného súdu Brezno sp. zn. 3Er/972/2011, 3Er/309/2011, 2Er/2014/2010, 11Er/120/2011, 3Er/610/2011, 2Er/1080/2010, a ktoré ako jediný dôkaz výslovne žiadal aj navrhovateľ, a ktoré spisy boli i v rámci exekučného konania k dispozícii navrhovateľovi ako oprávnenému. Navrhovateľ práve vychádzajúc z obsahu týchto exekučných spisov vychádzal aj pri podaní návrhov na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o vyjadrenie odporcu zo dňa 13. 05. 2013, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 17. 05. 2013 bolo právnomu zástupcovi

navrhovateľa doručené dňa 14. 04. 2014 (viď doručenkú z č.l. 209 spisu), pričom k verejnému vyhláseniu rozsudku došlo až na pojednávaní dňa 17. 07. 2014. Navrhovateľ mal preto aj v tomto prípade dostatočný časový priestor oboznámiť sa s argumentáciou protistrany a súčasne sa k nej i vyjadriť. Odvolací súd preto opätovne zdôrazňuje, že v prípade, ak by navrhovateľ využil svoje vyššie uvedené práva, mal by možnosť oboznámiť sa s vyššie uvedeným exekučným spisom, ako aj s písomným podaním odporcu, adekvátne naň včas reagovať pred rozhodnutím vo veci samej. Okresný súd neporušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces.

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Keďže odvolací súd má za to, že navrhovateľovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces a súčasne vo veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, prejednal následne rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prieťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci považoval za nadbytočné.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom okresného súdu, že v prípade, že súd pri žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmava predložený exekučný titul, rozhodcovský rozsudok, je povinný tak robiť s ohľadom na jestvujúce právne predpisy, počnúc medzinárodnou úpravou spotrebiteľského práva (Smernica č. 93/13/EHS), ako aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ust. o preskúmaní rozhodcovských rozsudkov v exekučnom konaní a zmysle § 45 zák. č. 244/2002 Z. z., je vecne správny. Dôvodne okresný súd uviedol, že súd je povinný ex offo podrobiť rozhodcovský rozsudok skúmaniu z hľadiska ochrany spotrebiteľa, pričom prioritná je dôslednosť takéhoto skúmania. Navrhovateľ v návrhu na začatie konania za nesprávny úradný postup okresného súdu označil nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. V prejednávanej veci bolo zistené, že v exekučných konaniach vedených pred Okresným súdom Brezno sp. zn. 3Er/972/2011, 3Er/309/2011, 2Er/2014/2010, 11Er/120/2011, 3Er/610/2011, 2Er/1080/2010 došlo k vydaniu poverenia exekútora na vykonanie exekúcie okresným súdom v rozpätí od 1 do 3 mesiacov od podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 3Er/972/2011, (vo vzťahu ku konaniu vedenému pod sp. zn. 4C/226/12 a 4C/307/12) došlo k vydaniu poverenia dňa 23.09.2011, keď žiadosť bola na súd podaná dňa 03.08.2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 3Er/309/2011 vo vzťahu ku konaniu vedenom pred Okresným

súdom Brezno pod sp. zn. 4C/252/2012 bola žiadosť podaná dňa 24. 03. 2011 a k vydaniu poverenia dňa 02. 06. 2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Er/2014/2010 vo vzťahu ku konaniu vedenom pred Okresným súdom Brezno č. k. 4C/286/2012 došlo k podaniu žiadosti na vykonanie poverenia na vykonanie exekúcie dňom 10. 12. 2010 a k vydaniu poverenia došlo dňa 04. 02. 2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/120/2011, ktoré sa vzťahuje ku konaniam vedeným pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 4C/222/2012 a 4C/290/2012 bola žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie podaná súdnym exekútorom na okresný súd dňa 12. 09. 2011 a k vydaniu tohto poverenia došlo dňa 03. 11. 2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 3Er/610/2011 vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 4C/294/12 bola žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie podaná dňom 08. 06. 2011 a k vydaniu tohto poverenia došlo dňa 25. 08. 2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Er/1080/2010, ktoré je vedené vo vzťahu k veci vedenej pred Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 4C/313/2012 bola žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom podaná na okresný súd dňa 24. 06. 2010 a k vydaniu tohto poverenia došlo dňa 22. 09. 2010.

Podstatné je preto posúdenie, či je možné vyhodnotiť, že ak k vydaniu tohto poverenia došlo v rozpätí od 1 až 3 mesiacov od podania žiadosti, či konal okresný súd neprimerane dlho a spôsobil tým prietahy v konaní. Odvolací súd poznamenáva, že doba rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora v trvaní viac ako 1 až 3 mesiacov nie je neprimeraná, najmä s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, keď tak okresnému ako aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ podával žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Je preto zrejmé, že vyššie uvedenú lehotu je možné považovať za akceptovateľnú. Ústavný súd SR v rozhodnutiach opakovane poukazuje na to, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (napr. I. ÚS 42/01). V prejednávanom prípade nedošlo k prietahom v konaní zo strany exekučného súdu a vydanie poverenia po viac ako 1 až 3 mesiacov od doručenia tejto žiadosti na exekučný súd je v súlade s právom navrhovateľa na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prietahov.

Za nesprávny úradný postup totiž nie je možné považovať postup okresného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku pristúpil k riešeniu otázky, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej, resp. platnej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Takýto právny záver vyplýva z nespočetného množstva rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, napr. 3Cdo 385/2012, 6Cdo 228/2011, 6Cdo 105/2011, 5Cdo 230/2011, 1Cdo 54/2013 a iné.

K tvrdenej materiálnej ujme okresný súd dôvodne zhodnotil, že navrhovateľ vyčíslením a charakteristikou účelne vynaložených nákladov mienil vznik skutočnej škody, t. j. ujmy v dôsledku zmenšenia jeho majetku v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dôvodne považoval za problematické v tomto prípade dva aspekty v tvrdení navrhovateľa. Prvým bolo vyčíslenie nákladov vo vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci a druhým následne príčinná súvislosť ich vzniku. Pri nákladoch navrhovateľa celkom zrejme nejde o ich presné vyčíslenie zodpovedajúce skutočnosti v zmysle kauzálnej väzby na tvrdené prietahy v konkrétnom exekučnom konaní, ale len paušalizovanú sumu vyčíslenú neznámym spôsobom, z neznámych východziech hodnôt bez ohľadu na to, či pri uplatňovaní konkrétneho nároku v exekučnom konaní došlo k prietahom v určitom časovom rozsahu, s určitým počtom potrebných podaní na súd a podobne. Okresný súd preto dôvodne neprijal argumentáciu navrhovateľa v tom zmysle, že by náklady, ktoré vyčísliť boli priamo spôsobené konaním alebo nekonaním exekučného súdu. Medzi vznikom tých nákladov, ktoré navrhovateľ uviedol a konaním resp. nekonaním súdu nie je žiadna priama súvislosť, ktorú by navrhovateľ vysvetlil a právne zdôvodnil. Za problematické dôvodne považoval okresný súd aj právne zdôvodnenie nároku navrhovateľom vo vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci a najmä vo vzťahu k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdu.

Ohľadne nemajetkovej ujmy okresný súd dôvodne poukázal na neprípustnú paušalizáciu tejto náhrady zo strany navrhovateľa, (aj poukazom na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR), keď tento nedostatok okresného súdu mohol byť konvalidovaný, ak by dokazovaním mohol súd dospieť k možnosti konkretizácie následkov vo vzťahu ku konkrétnemu exekučnému konaniu a pochybeniu súdu. V tejto súvislosti výslovne poukázal na osobu navrhovateľa a jeho obchodné praktiky vo vzťahu k spotrebiteľom, ktorým poskytoval úvery. Správne konštatoval, že nespočetnekrát došlo pri ich skúmaní súdom alebo orgánmi Európskej únie ku konštatovaniu rôznych zákonu odporujúcich postupov, ktorými navrhovateľ vyvolal stav nerovnováhy v právach účastníkov úverových zmlúv vždy v neprospech spotrebiteľov. Nevyhnutné individuálne skúmanie podmienok, za ktorých bolo rozhodcovské konanie medzi účastníkmi zmlúv dojednané spôsobilo vyššiu časovú náročnosť, potrebu výziev voči navrhovateľovi na doplnenie listín a v mnohých prípadoch zamietnutie žiadosti s tým, že predmetný rozhodcovský rozsudok nebol uznaný spôsobilým exekučným titulom. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na podrobné odôvodnenie rozhodnutia okresným súdom na str. 11 ods. 2, s ktorým sa stotožňuje.

Všeobecne v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), vid' aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je v sústave práva zaradená do občianskoprávného zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytykaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, a naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že okresný súd v exekučnom konaní postupoval plynulo a bez prieťahov, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ však nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkovi realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Keďže odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu, že nebol v konaní v exekučných konaniach, od ktorých si odvodzoval navrhovateľ svoj návrh zistený nesprávny úradný postup okresného súdu, resp. nim spôsobené zbytočné prieťahy, odvolací súd s prioritou hospodárnosti konania sa ďalšími dôvodmi napadnutého rozhodnutia týkajúcimi sa preukázania vzniku majetkovej či nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa prípadne ich výškou, nezaoberal.

Taktiež nie je možné uznať argument odvolateľa, že okresný súd bol povinný o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke rozhodnúť pred samotným rozhodnutím vo veci samej osobitným rozhodnutím, nakoľko takáto povinnosť (rozhodnúť osobitným uznesením, a nie samostatným výrokom) okresnému súdu zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva. Naopak, okresný súd sa dôvodne návrhom na prerušenie konania zaoberal, tento posúdil, právne vyhodnotil a jeho rozhodnutie o tomto návrhu na pojednávaní je aj v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania.

Na záver odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ prvostupňový súd nevykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, uvedené dokazovanie aj odvolací súd považuje za nadbytočné nehospodárne a nedôvodné, ak vo veci samej bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľ nepreukázal jeden z kumulatívne vyžadovaných zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za prípadnú navrhovateľom tvrdenú škodu, či nemajetkovú ujmu, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Brezno, preto posúdenie vzniku škody či jej výšky by bolo v rozpore s požiadavkou hospodárnosti konania. Okresný, ale ani odvolací súd nemal za preukázané, že by k navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu postupu exekučného súdu - Okresného súdu Brezno došlo. Navyše sám navrhovateľ uznáva, že znalecký posudok predložil až po roku a pol od podania žaloby na súde, pričom okolnosti, kedy k zadaniu tohto znaleckého posudku došlo je pre posúdenie nároku právne irelevantné. Navrhovateľ bol poučený v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. uznesením okresného súdu zo dňa 15.12.2012, ktoré mu bolo doručené dňa 26.11.2012, preto jeho námietka, že v tomto zmysle poučený nebol, je nepravdivým tvrdením, keď nemožno opomenúť ani to, že navrhovateľ je právne zastúpený advokátskou kanceláriou.

Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zamerával len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 O. s. p..

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný a odporca si napriek úspechu v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.), tieto mu zo spisu nevyplývajú, preto odvolací súd odporcovi ich náhradu nepriznal.

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.